

Arrest

nr. 279 553 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 23 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 10 december 1994 geboren in Obari, Libië. U bent een moslim en behoort tot de Imoha, de oorspronkelijke inwoners van Libië die ook wel Toeareg genoemd worden. U heeft in Libië een administratief nummer maar geen nationaal nummer. Dit houdt in dat u niet mag stemmen, u zich niet kandidaat mag stellen voor de verkiezingen, niet mag solliciteren voor bepaalde jobs en zo verder. U verhuisde in 2007 naar Sabha, waar u een jaar verbleef, om vervolgens in 2008 naar

Tajura te Tripoli te trekken om te studeren. Begin 2011 keerde u omwille van de incidenten in de stad terug naar Obari.

In oktober 2011 nam u deel aan protesten in Obari waarin er gelijke rechten geëist werden. U was samen met uw vriendin en een aantal vrienden aanwezig op de betoging. Toen uw vriend vermoord werd door de milities vluchtte u weg. Jullie auto werd tegengehouden aan een controlepost door milities van Misrata. Uw vriendin werd mishandeld en verkracht. Ze heeft uiteindelijk zelfmoord gepleegd. U werd in Obari opgepakt en naar de gevangenis in Tripoli gebracht, waar u tot september 2013 vastgehouden werd. U werd hier mentaal en fysiek mishandeld. U werd aanzien als Khadaffi-loyalist, men wilde informatie over uw broer die werkzaam was bij de politie en men wilde weten waar Seif el Khadaffi zich verborgen hield. U kon ontsnappen uit de gevangenis. U belde de gevangenisdirecteur op en zei dat u ontsnapt was en dat hij u maar moest arresteren als hij durfde. U vluchtte terug naar Obari. U probeerde uw leven weer op te nemen en begon in 2013 een winkel voor elektrische apparaten.

In september 2014 brak er een gewapend conflict uit tussen de Tebu en de Toeareg in Obari. Eind 2015 raakte u gewond tijdens een brand in uw huis. U ging voor verzorging van uw brandwonden naar Tripoli waar u gedurende zes maanden moest revalideren. U verhuisde vervolgens naar Zuwara waar u nog tot november 2016 verbleef.

U verliet Libië in november 2016 en vertrok over de zee naar Italië waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde verder via Oostenrijk naar Duitsland. U werd teruggestuurd naar Italië. U vertrok naar Frankrijk waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende en dit op 22 februari 2018. U reisde verder naar België waar u drie maanden in een gesloten centrum vastgehouden werd. U werd teruggestuurd naar Italië. Twee dagen later keerde u terug naar België waar u op 24 januari 2019 aankwam en op 8 februari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van een rijbewijs, een kopie van uw geboorteakte en een medisch attest neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

Vooreerst moet er opgemerkt worden dat u reeds verschillende verzoeken om internationale bescherming in verschillende lidstaten indiende en dit gebruik makend van zowel verschillende identiteiten als van verschillende geboortedata en nationaliteiten. Zo verklaarde u in Frankrijk dat u I.(...) I.(...) bent, dat u op 11/9/1993 geboren bent en over de Malinese nationaliteit beschikt (zie infomap). In Italië bent u eveneens onder verschillende identiteiten en nationaliteiten gekend, meer bepaald A.(...) A.(...) I.(...) B.(...), geboren op 10/12/1994 met de Libische nationaliteit, A.(...) B.(...) geboren op 1/2/1991 met de Libische nationaliteit, A.(...) B.(...) geboren op 1/2/1991 en 1/1/1991 met de Libische nationaliteit, A.(...) B.(...) geboren op 1/2/1992 met de Libische nationaliteit, I.(...) B.(...) geboren op 10/12/1993 met de Malinese nationaliteit, B.(...) A.(...) 2/1/1993 met de Malinese nationaliteit en I.(...) B.(...) geboren op 10/12/1993 met de Malinese nationaliteit (infomap document 2). Dit alles is bijzonder merkwaardig en roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw identiteit en achtergrond.

U zette vervolgens voor het eerst voet in België in 2018. U verklaarde toen dat u I.(...) B.(...) heet, op 10 december 1993 geboren bent en over de Malinese nationaliteit beschikt (infomap document 4). Later, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u dat u in Libië woonde maar niet over de Libische nationaliteit beschikt. U stelt dat uw grootouders deze niet hadden aangevraagd omdat ze anders als Arabier geregistreerd zouden worden. U ziet zichzelf als Libiër maar beschikt niet over de nationaliteit, zo

zegt u (CGVS I p.5, p.6). Tijdens het bijkomende gehoor werd u nogmaals de vraag gesteld naar uw nationaliteit. U antwoordde deze keer dat u wél de Libische nationaliteit heeft, maar dat u er niet over rechten beschikt (CGVS II p.3). U werd geconfronteerd met het feit dat u steeds andere verklaringen aflegt over uw identiteit en nationaliteit. U bleef initieel ontkennen dat u op verschillende momenten verschillende identiteiten en nationaliteiten heeft opgegeven (CGVS II p.4). U stelde vervolgens dat u uw Libische nationaliteit wenste te verbergen ten aanzien van andere migranten die uit Mali afkomstig waren en met wie u in het Maximiliaanpark verbleef (CGVS II p.12). De verwijzing naar vrienden of slechte raadgevingen biedt evenwel geen verklaring voor deze handelswijze en kan uw gebrek aan medewerking niet verschonen. Van iemand die beroep doet op internationale bescherming kan verwacht worden dat deze transparant is aangaande zijn nationaliteit, identiteit, plaatsen waar hij gewoond heeft en wat hij doorheen zijn leven gedaan heeft. U verzaakt aan deze medewerkingsplicht. Om het CGVS in staat te stellen een beoordeling te maken van uw verzoek om internationale bescherming is het primordiaal dat er uitsluitend is of en over welke nationaliteit u beschikt en dus ten aanzien van welk land uw vrees dient beoordeeld te worden. Door in verschillende lidstaten verschillende identiteiten, nationaliteiten en geboortedata op te geven en ook ten aanzien van de Belgische asielinstanties steeds wijzigende verklaringen af te leggen, en hier geen afdoende verantwoording te kunnen aanreiken, biedt u het CGVS geen zicht op wie u bent, welke nationaliteit u hebt en waar en wanneer u geboren bent.

U legde verder geen originele documenten neer om aan te tonen of u al dan niet over de Libische nationaliteit beschikt. U verklaarde dat u in Libië over een identiteitskaart beschikte, die u op uw achttiende kreeg (CGVS II p.11). Dit document zou vernield zijn in een brand, zo verklaarde u. U legde een kopie neer van een rijbewijs en een kopie van een geboortecertificaat. Op het rijbewijs dat u voorlegt staat dan weer dat de drager ervan de Libische nationaliteit heeft en over een identiteitsnummer beschikt (document 3). Op het geboortecertificaat staat er aangaande de nationaliteit van de ouders niets ingevuld (document 2). U verklaarde dat het identiteitsnummer op het rijbewijs een administratief nummer betrof en dat het niet betekende dat u daarom over de Libische nationaliteit beschikte (CGVS I p.6). Merkwaardig genoeg beweerde u dat uw moeder dan weer wel over een familieboekje beschikte (CGVS II p.11). Uit de beschikbare COI blijkt dat mensen die niet geregistreerd waren niet over een dergelijk boekje kunnen beschikken. Uw uitleg dat er op dat boekje gewoon een administratief nummer zou staan, kan dan ook niet overtuigen (zie infomap). U werd gevraagd om de documenten van uw moeder binnen te brengen. U had er allemaal geen zin in en was het beu dat u zo veel vragen gesteld werden. U verklaarde dat u geen documenten om uw identiteit te bewijzen. U beschikte evenmin over documenten die betrekking hadden op uw moeder (CGVS II p.12).

Naast uw onduidelijke verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit blijkt dat u in Italië op 30 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. U diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in op 22 februari 2018. Omwille van de Dublin regelgeving reisde u verder naar België waar u in oktober 2018 eveneens een verzoek indiende. U werd gerepatriëerd naar Italië, waarna u besloot om afstand te doen van uw verzoek aldaar. U keerde daarop terug naar België waar u wederom een verzoek om internationale bescherming indiende. U wilde eigenlijk naar het Verenigd Koninkrijk, maar besloot toch een verzoek in België in te dienen aangezien het beleid u hier wel beviel (CGVS II p.8). De vaststelling dat u afstand doet van uw verzoek om internationale bescherming in Italië, uw opportunistische houding en uw gebrekkige medewerking getuigen niet van een gegronde vrees voor vervolging.

Indien u meent nood te hebben aan internationale bescherming, komt het immers aan u toe, gelet op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, de asielinstanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te over uw werkelijke herkomst en identiteit te geven.

In zoverre enig geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verklaring uit Libië afkomstig te zijn, hetgeen ernstig betwijfeld moet worden (supra), dienen volgende opmerkingen te worden geformuleerd bij uw verklaringen betreffende uw vrees ten aanzien van dit land.

Zo haalde u aan dat u bij terugkeer naar Libië vermoord zou worden. Uw vrees is echter zeer vaag en hypothetisch. U wist immers niet wie u viseerde of waarom net u het slachtoffer zou worden. U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat u met niemand een probleem had in Libië. U stelde dat alles kan in Libië aangezien er geen functionerende overheid is en er verschillende milities zijn die willen dat de mensen zich bij hen aansluiten (CGVS p.10). Dit alles wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat de problemen die u claimt gehad te hebben dateren van 2011-2013. Na uw ontsnapping in 2013 verhuisde u terug naar Obari om vervolgens in 2015 naar Tripoli te vertrekken

voor medische behandeling (CGVS I p.4). U verbleef gedurende drie maanden in Tripoli en verhuisde vervolgens naar Zuwara, waar u tot eind 2016 zou hebben verbleven. U reisde op en neer naar Tripoli voor de opvolging van uw medische problematiek. (CGVS II p.7, p.8). U heeft in die periode geen noemenswaardige problemen gehad. U haalde aan dat u bang was in Tripoli vermoord te worden door de militie die u in 2011 arresteerde en stelt dat u één keer iemand gezien had van de cipiers. U heeft echter in al die jaren geen noemenswaardige problemen ondervonden noch indicaties die erop wijzen dat u nog steeds geviséerd zou worden en er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat (CGVS II p.8).

Bovendien heeft het CGVS verder nog andere bedenkingen aangaande de geloofwaardigheid van uw problemen die dateren van 2011. U zou in oktober 2011 gearresteerd zijn toen u terugkwam van een betoging in Obari (CGVS II p.13). De milities van Misrata werden naar het dorp gestuurd om de orde te bewaren. U werd gearresteerd door de militie van Salah Badi en naar Tajura afgevoerd. Men beschuldigde u ervan Khadaffi-loyalist te zijn en men wilde van u weten waar Seif el Islam en uw broer zich bevonden (CGVS II p.14). Naast Seif el Islam waren de milities ook op zoek naar uw broer aangezien hij bij de politie werkte ten tijde van Khadaffi. Uw kennis over de job van uw broer Addaddi is echter bijzonder beperkt, zodat ook wat dit betreft de nodige vraagtekens rijzen (CGVS II p.10): u weet niet bij welke afdeling van de politie hij zou hebben gewerkt, noch weet u welke rang hij zou hebben gehad. U had evenmin een idee waar hij naartoe was gegaan. Dit in tegenstelling met uw verklaringen tijdens het gehoor op DVZ, waar u aangaf dat hij nog in Obari verbleef (CGVS II p.15, p. 10). Voorts is het toch merkwaardig dat uw broer Alaa, die nog steeds in Obari woont, nooit problemen heeft ondervonden omwille van de activiteiten van uw andere broer (CGVS II p.21). Moest u daadwerkelijk geviséerd worden omwille van uw broer kan er aangenomen worden dat uw jongere broer hier eveneens problemen door zou ondervinden, quod non. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende twee jaar vastgehouden werd in een inofficieel detentiecentrum in Tajura door een militie gelinkt aan Salah Badi, een militieleider uit Misrata (CGVS II p.14). Uit uw verklaringen blijkt dat het de detentiefaciliteit Janzour betrof (CGVS p.14). Ook dit is toch enigszins merkwaardig daar Janzour in het westen van Tripoli ligt en Tajura in het oosten (zie infomap). U stelde verder dat u van oktober 2011 tot september 2013 opgesloten zat in deze detentiefaciliteit. U moest er schoonmaken en vrachtwagens laden en lossen (CGVS II p.16). De manier waarop u deze detentiefaciliteit zou hebben kunnen verlaten, is echter hoogst ongeloofwaardig. U verklaarde dat u tijdens de werkzaamheden vroeg om naar het toilet te gaan. U bent op dat moment over een muurtje gesprongen, waarna u kon vluchten (CGVS II p.16). Het is niet aannemelijk dat gevangenen op een dergelijke manier kunnen ontsnappen. U werd gevraagd of er nog mensen u voorgegaan waren. U wist het niet (CGVS II p.16). U slaagde er in, volgens uw verklaringen althans, om in september 2013 te ontsnappen. Vlak na uw ontsnapping belde u het hoofd van de gevangenis op. U zei tegen het hoofd van de gevangenis, Aziz genaamd, dat u gevlucht was en dat ze u maar opnieuw moesten proberen te arresteren. Dit mist alle logica. U was nog maar net ontsnapt uit de gevangenis en bovendien nog steeds in Tripoli wanneer u die man zou hebben ingelicht over uw ontsnapping en hem bovendien zou hebben uitgedaagd. U stelde dat u de man in kwestie haatte (CGVS II p.17). Een dergelijke handelwijze ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U werd gevraagd hoe u dan aan het telefoonnummer van het hoofd van de instelling was gekomen. Ook deze uitleg is niet geloofwaardig: u verklaarde dat u een of twee keer per week met de gsm van de man naar huis mocht bellen en heeft toen het gsm-nummer opgeschreven (CGVS p.17). Dat men mensen in dergelijke omstandigheden naar huis laat bellen en dat dan nog met de gsm van het hoofd van de instelling, is weinig geloofwaardig. Bovendien zou men toch verwachten dat u zichzelf eerst in veiligheid zou brengen alvorens naar uw belager te bellen. Ook dit roept verdere twijfels op bij uw beweringen.

Na uw detentie zou u zijn teruggekeerd naar Obari (CGVS II p.16, p.17). Uit uw verklaringen blijkt dat uw huis in Obari in 2015 in de vlammen opging. Het vuur zou in uw kamer ontstaan zijn. U weet niet wat de oorzaak van de brand was. Het zou evengoed een ongeluk kunnen zijn, zo verklaarde u (CGVS p.21). Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken was u er nochtans nog van overtuigd dat de Tebu, de etnisch groep waar de Toeareg op dat moment mee in conflict lagen, de brand veroorzaakt hadden (zie vragenlijst DVZ).

U heeft vervolgens nog van 2015 tot uw vertrek uit Libië in Tripoli verbleven. In die periode heeft u evenmin problemen gehad.

U kan aldus niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Libië een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging dient te koesteren.

In de kantlijn dient er eveneens nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog een aantal tegenstrijdigheden bevatten waar u geen aannemelijke verklaring voor heeft. Zo stelde u op de DVZ dat u als een soort van bewaker werkte om de regio (Obari) te beschermen (zie vragenlijst DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ontkende u dan weer bij hoog en bij laag dat u dergelijke uitspraken gedaan had. U verklaarde dat u niet deelnam aan de gevechten: u wist niet waar de frontlinie zich uitstreckte en zou gewoon in uw winkel gewerkt hebben en de verhalen van de strijders gehoord hebben (CGVS II p.19). U zou niet op de hoogte geweest zijn van de gebeurtenissen in de strijd aangezien u ze zelf niet meemaakte, zo verklaarde u. Vervolgens wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u toch had deelgenomen maar dan als 'adviseur': uw deelname zou formeel geweest zijn en niet zozeer actief. De plaatsen waar de jongeren zich verzamelden om te gaan vechten raakten soms beschadigd. U nam deel aan de renovatie van gebouwen waar de jongeren zich verzamelden op te gaan vechten, plantte bomen en gaf de strijders te eten (CGVS II p.20). De vaststelling dat uw verklaringen tijdens beide gehoren toch wezenlijk verschillen is nefast voor de geloofwaardigheid hiervan.

Zo u al afkomstig bent uit Libië en/of hier een tijd heeft gewoond, dient te worden gesteld dat het geheel aan bovenstaande vaststellingen niet toelaat te concluderen dat u in Libië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw rijbewijs en uw geboorteakte zijn kopieën die weinig bewijswaarde hebben daar ze met eenvoudig knip- en plakwerk kunnen vervalst worden. Het medisch document betreft de vaststelling van een arts aangaande uw brandwonden. Op basis van een dergelijk attest is er nog geen uitsluitsel over de oorzaak en reden van de verwondingen. Bovendien verklaarde u initieel dat u over uw hele lichaam verbrand was (CGVS p.21). U zwakte vervolgens uw verklaringen af en stelde dat het voornamelijk de plastische chirurgie was die uw lichaam togetakeld had (CGVS p.22). Uw verklaringen blijken ook op dit punt weinig coherent te zijn.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; en de ***COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022*** van 29 maart 2022) blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557 slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U haalt in casu geen dergelijke elementen aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift de schending van "artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging hoeft te koesteren zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie.

Vooreerst moet er opgemerkt worden dat u reeds verschillende verzoeken om internationale bescherming in verschillende lidstaten indiende en dit gebruik makend van zowel verschillende identiteiten als van verschillende geboortedata en nationaliteiten. Zo verklaarde u in Frankrijk dat u I.(...) I.(...) bent, dat u op 11/9/1993 geboren bent en over de Malinese nationaliteit beschikt (zie infomap). In Italië bent u eveneens onder verschillende identiteiten en nationaliteiten gekend, meer bepaald A.(...) A.(...) I.(...) B.(...), geboren op 10/12/1994 met de Libische nationaliteit, A.(...) B.(...) geboren op 1/2/1991 met de Libische nationaliteit, A.(...) B.(...) geboren op 1/2/1991 en 1/1/1991 met de Libische nationaliteit, A.(...) B.(...) geboren op 1/2/1992 met de Libische nationaliteit, I.(...) B.(...) geboren op 10/12/1993 met de Malinese nationaliteit, B.(...) A.(...) 2/1/1993 met de Malinese nationaliteit en I.(...) B.(...) geboren op 10/12/1993 met de Malinese nationaliteit (infomap document 2). Dit alles is bijzonder merkwaardig en roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw identiteit en achtergrond.

U zette vervolgens voor het eerst voet in België in 2018. U verklaarde toen dat u I.(...) B.(...) heet, op 10 december 1993 geboren bent en over de Malinese nationaliteit beschikt (infomap document 4). Later, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u dat u in Libië woonde maar niet over de Libische nationaliteit beschikt. U stelt dat uw grootouders deze niet hadden aangevraagd omdat ze anders als Arabier geregistreerd zouden worden. U ziet zichzelf als Libiër maar beschikt niet over de nationaliteit, zo zegt u (CGVS I p.5, p.6). Tijdens het bijkomende gehoor werd u nogmaals de vraag gesteld naar uw nationaliteit. U antwoordde deze keer dat u wél de Libische nationaliteit heeft, maar dat u er niet over rechten beschikt (CGVS II p.3). U werd geconfronteerd met het feit dat u steeds andere verklaringen aflegt over uw identiteit en nationaliteit. U bleef initieel ontkennen dat u op verschillende momenten verschillende identiteiten en nationaliteiten heeft opgegeven (CGVS II p.4). U stelde vervolgens dat u uw Libische nationaliteit wenste te verbergen ten aanzien van andere migranten die uit Mali afkomstig waren en met wie u in het Maximiliaanpark verbleef (CGVS II p.12). De verwijzing naar vrienden of slechte raadgevingen biedt evenwel geen verklaring voor deze handelswijze en kan uw gebrek aan medewerking niet verschonen. Van iemand die beroep doet op internationale bescherming kan verwacht worden dat deze transparant is aangaande zijn nationaliteit, identiteit, plaatsen waar hij gewoond heeft en wat hij doorheen zijn leven gedaan heeft. U verzaakt aan deze medewerkingsplicht. Om het CGVS in staat te stellen een beoordeling te maken van uw verzoek om internationale bescherming is het primordiaal dat er uitsluitend is of en over welke nationaliteit u beschikt en dus ten aanzien van welk land uw vrees dient beoordeeld te worden. Door in verschillende lidstaten verschillende identiteiten, nationaliteiten en geboortedata op te geven en ook ten aanzien van de Belgische asielinstanties steeds wijzigende verklaringen af te leggen, en hier geen afdoende verantwoording te kunnen aanreiken, biedt u het CGVS geen zicht op wie u bent, welke nationaliteit u hebt en waar en wanneer u geboren bent.

U legde verder geen originele documenten neer om aan te tonen of u al dan niet over de Libische nationaliteit beschikt. U verklaarde dat u in Libië over een identiteitskaart beschikte, die u op uw achttiende kreeg (CGVS II p.11). Dit document zou vernield zijn in een brand, zo verklaarde u. U legde een kopie neer van een rijbewijs en een kopie van een geboortecertificaat. Op het rijbewijs dat u voorlegt staat dan weer dat de drager ervan de Libische nationaliteit heeft en over een identiteitsnummer beschikt (document 3). Op het geboortecertificaat staat er aangaande de nationaliteit van de ouders niets ingevuld (document 2). U verklaarde dat het identiteitsnummer op het rijbewijs een administratief nummer betrof en dat het niet betekende dat u daarom over de Libische nationaliteit beschikte (CGVS I p.6). Merkwaardig genoeg beweerde u dat uw moeder dan weer wel over een familieboekje beschikte (CGVS II p.11). Uit de beschikbare COI blijkt dat mensen die niet geregistreerd waren niet over een dergelijk boekje kunnen beschikken. Uw uitleg dat er op dat boekje gewoon een administratief nummer zou staan, kan dan ook niet overtuigen (zie infomap). U werd gevraagd om de documenten van uw moeder binnen te brengen. U had er allemaal geen zin in en was het beu dat u zo veel vragen gesteld werden. U verklaarde dat u geen documenten om uw identiteit te bewijzen. U beschikte evenmin over documenten die betrekking hadden op uw moeder (CGVS II p.12).

Naast uw onduidelijke verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit blijkt dat u in Italië op 30 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. U diende eveneens een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk in op 22 februari 2018. Omwille van de Dublin regelgeving reisde u verder naar België waar u in oktober 2018 eveneens een verzoek indiende. U werd gerepatrieerd naar Italië, waarna u besloot om afstand te doen van uw verzoek aldaar. U keerde daarop terug naar België waar u wederom een verzoek om internationale bescherming indiende. U wilde eigenlijk naar het Verenigd Koninkrijk, maar besloot toch een verzoek in België in te dienen aangezien het beleid u hier wel beviel (CGVS II p.8). De vaststelling dat u afstand doet van uw verzoek om internationale bescherming in Italië, uw opportunistische houding en uw gebrekkige medewerking getuigen niet van een gegronde vrees voor vervolging.

Indien u meent nood te hebben aan internationale bescherming, komt het immers aan u toe, gelet op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, de asielinstanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te over uw werkelijke herkomst en identiteit te geven.

In zoverre enig geloof zou kunnen gehecht worden aan uw verklaring uit Libië afkomstig te zijn, hetgeen ernstig betwijfeld moet worden (supra), dienen volgende opmerkingen te worden geformuleerd bij uw verklaringen betreffende uw vrees ten aanzien van dit land.

Zo haalde u aan dat u bij terugkeer naar Libië vermoord zou worden. Uw vrees is echter zeer vaag en hypothetisch. U wist immers niet wie u viseerde of waarom net u het slachtoffer zou worden. U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat u met niemand een probleem had in Libië. U stelde dat alles kan in Libië aangezien er geen functionerende overheid is en er verschillende milities zijn die willen dat de mensen zich bij hen aansluiten (CGVS p.10). Dit alles wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat de problemen die u claimt gehad te hebben dateren van 2011-2013. Na uw ontsnapping in 2013 verhuisde u terug naar Obari om vervolgens in 2015 naar Tripoli te vertrekken voor medische behandeling (CGVS I p.4). U verbleef gedurende drie maanden in Tripoli en verhuisde vervolgens naar Zuwara, waar u tot eind 2016 zou hebben verbleven. U reisde op en neer naar Tripoli voor de opvolging van uw medische problematiek. (CGVS II p.7, p.8). U heeft in die periode geen noemenswaardige problemen gehad. U haalde aan dat u bang was in Tripoli vermoord te worden door de militie die u in 2011 arresteerde en stelt dat u één keer iemand gezien had van de cipiers. U heeft echter in al die jaren geen noemenswaardige problemen ondervonden noch indicaties die erop wijzen dat u nog steeds geviséerd zou worden en er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat (CGVS II p.8).

Bovendien heeft het CGVS verder nog andere bedenkingen aangaande de geloofwaardigheid van uw problemen die dateren van 2011. U zou in oktober 2011 gearresteerd zijn toen u terugkwam van een betoging in Obari (CGVS II p.13). De milities van Misrata werden naar het dorp gestuurd om de orde te bewaren. U werd gearresteerd door de militie van Salah Badi en naar Tajura afgevoerd. Men beschuldigde u ervan Khadaffi-loyalist te zijn en men wilde van u weten waar Seif el Islam en uw broer zich bevonden (CGVS II p.14). Naast Seif el Islam waren de milities ook op zoek naar uw broer aangezien hij bij de politie werkte ten tijde van Khadaffi. Uw kennis over de job van uw broer Addaddi is echter bijzonder beperkt, zodat ook wat dit betreft de nodige vraagtekens rijzen (CGVS II p.10): u weet niet bij welke afdeling van de politie hij zou hebben gewerkt, noch weet u welke rang hij zou hebben gehad. U had evenmin een idee waar hij naartoe was gegaan. Dit in tegenstelling met uw verklaringen tijdens het gehoor op DVZ, waar u aangaf dat hij nog in Obari verbleef (CGVS II p.15, p. 10). Voorts is het toch merkwaardig dat uw broer Alaa, die nog steeds in Obari woont, nooit problemen heeft ondervonden omwille van de activiteiten van uw andere broer (CGVS II p.21). Moest u daadwerkelijk geviséerd worden omwille van uw broer kan er aangenomen worden dat uw jongere broer hier eveneens problemen door zou ondervinden, quod non. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende twee jaar vastgehouden werd in een inofficieel detentiecentrum in Tajura door een militie gelinkt aan Salah Badi, een militieleider uit Misrata (CGVS II p.14). Uit uw verklaringen blijkt dat het de detentiefaciliteit Janzour betrof (CGVS p.14). Ook dit is toch enigszins merkwaardig daar Janzour in het westen van Tripoli ligt en Tajura in het oosten (zie infomap). U stelde verder dat u van oktober 2011 tot september 2013 opgesloten zat in deze detentiefaciliteit. U moest er schoonmaken en vrachtwagens laden en lossen (CGVS II p.16). De manier waarop u deze detentiefaciliteit zou hebben kunnen verlaten, is echter hoogst ongeloofwaardig. U verklaarde dat u tijdens de werkzaamheden vroeg om naar het toilet te gaan. U bent op dat moment over een muurtje gesprongen, waarna u kon vluchten (CGVS II p.16). Het is niet aannemelijk dat gevangenen op een dergelijke manier kunnen ontsnappen. U werd gevraagd of er nog mensen u voorgegaan waren. U wist het niet (CGVS II p.16). U slaagde er in, volgens uw verklaringen althans, om in september 2013 te ontsnappen. Vlak na

uw ontsnapping belde u het hoofd van de gevangenis op. U zei tegen het hoofd van de gevangenis, Aziz genaamd, dat u gevlucht was en dat ze u maar opnieuw moesten proberen te arresteren. Dit mist alle logica. U was nog maar net ontsnapt uit de gevangenis en bovendien nog steeds in Tripoli wanneer u die man zou hebben ingelicht over uw ontsnapping en hem bovendien zou hebben uitgedaagd. U stelde dat u de man in kwestie haatte (CGVS II p.17). Een dergelijke handelwijze ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U werd gevraagd hoe u dan aan het telefoonnummer van het hoofd van de instelling was gekomen. Ook deze uitleg is niet geloofwaardig: u verklaarde dat u een of twee keer per week met de gsm van de man naar huis mocht bellen en heeft toen het gsm-nummer opgeschreven (CGVS p.17). Dat men mensen in dergelijke omstandigheden naar huis laat bellen en dat dan nog met de gsm van het hoofd van de instelling, is weinig geloofwaardig. Bovendien zou men toch verwachten dat u zichzelf eerst in veiligheid zou brengen alvorens naar uw belager te bellen. Ook dit roept verdere twijfels op bij uw beweringen.

Na uw detentie zou u zijn teruggekeerd naar Obari (CGVS II p.16, p.17). Uit uw verklaringen blijkt dat uw huis in Obari in 2015 in de vlammen opging. Het vuur zou in uw kamer ontstaan zijn. U weet niet wat de oorzaak van de brand was. Het zou evengoed een ongeluk kunnen zijn, zo verklaarde u (CGVS p.21). Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken was u er nochtans nog van overtuigd dat de Tebu, de etnisch groep waar de Toeareg op dat moment mee in conflict lagen, de brand veroorzaakt hadden (zie vragenlijst DVZ).

U heeft vervolgens nog van 2015 tot uw vertrek uit Libië in Tripoli verbleven. In die periode heeft u evenmin problemen gehad.

U kan aldus niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Libië een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging dient te koesteren.

In de kantlijn dient er eveneens nog opgemerkt te worden dat uw verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog een aantal tegenstrijdigheden bevatten waar u geen aannemelijke verklaring voor heeft. Zo stelde u op de DVZ dat u als een soort van bewaker werkte om de regio (Obari) te beschermen (zie vragenlijst DVZ). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ontkende u dan weer bij hoog en bij laag dat u dergelijke uitspraken gedaan had. U verklaarde dat u niet deelnam aan de gevechten: u wist niet waar de frontlinie zich uitstrekte en zou gewoon in uw winkel gewerkt hebben en de verhalen van de strijders gehoord hebben (CGVS II p.19). U zou niet op de hoogte geweest zijn van de gebeurtenissen in de strijd aangezien u ze zelf niet meemaakte, zo verklaarde u. Vervolgens wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u toch had deelgenomen maar dan als 'adviseur': uw deelname zou formeel geweest zijn en niet zozeer actief. De plaatsen waar de jongeren zich verzamelden om te gaan vechten raakten soms beschadigd. U nam deel aan de renovatie van gebouwen waar de jongeren zich verzamelden op te gaan vechten, plantte bomen en gaf de strijders te eten (CGVS II p.20). De vaststelling dat uw verklaringen tijdens beide gehoren toch wezenlijk verschillen is nefast voor de geloofwaardigheid hiervan.

Zo u al afkomstig bent uit Libië en/of hier een tijd heeft gewoond, dient te worden gesteld dat het geheel aan bovenstaande vaststellingen niet toelaat te concluderen dat u in Libië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw rijbewijs en uw geboorteakte zijn kopieën die weinig bewijswaarde hebben daar ze met eenvoudig knip- en plakwerk kunnen vervalst worden. Het medisch document betreft de vaststelling van een arts aangaande uw brandwonden. Op basis van een dergelijk attest is er nog geen uitsluitsel over de oorzaak en reden van de verwondingen. Bovendien verklaarde u initieel dat u over uw hele lichaam verbrand was (CGVS p.21). U zwakte vervolgens uw verklaringen af en stelde dat het voornamelijk de plastische chirurgie was die uw lichaam toegenakeld had (CGVS p.22). Uw verklaringen blijken ook op dit punt weinig coherent te zijn."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat de identiteit waarmee hij in België gekend is, zijn echte identiteit is, zijnde A.A.I.B., geboren op 10 december 1994 te Obari. De Raad benadrukt dat er hiervoor geen enkele objectieve garantie voorligt, waaruit enigszins zou kunnen blijken dat verzoeker thans de waarheid spreekt en daadwerkelijk is wie hij zegt te zijn.

Zoals de commissaris-generaal terecht kon vaststellen en duidelijk blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier diende verzoeker reeds verschillende verzoeken om internationale bescherming in verschillende lidstaten in en dit gebruik makend van zowel verschillende identiteiten als van verschillende geboortedata en nationaliteiten.

Zo blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker in Frankrijk verklaarde dat hij I.I. heet, dat hij op 11 september 1993 geboren is en over de Malinese nationaliteit beschikt. Ook in Italië is verzoeker onder verschillende identiteiten en nationaliteiten gekend, meer bepaald A.A.I.B., geboren op 10 december 1994 met de Libische nationaliteit, A.B. geboren op 1 februari 1991 met de Libische nationaliteit, A.B. geboren op 1 februari 1991 en 1 januari 1991 met de Libische nationaliteit, A.B. geboren op 1 februari 1992 met de Libische nationaliteit, I.B. geboren op 10 december 1993 met de Malinese nationaliteit, B.A. geboren op 2 januari 1993 met de Malinese nationaliteit en I.B. geboren op 10 december 1993 met de Malinese nationaliteit.

Bovendien verklaarde verzoeker vooreerst in België dat hij I.B. heet, op 10 december 1994 geboren is en over de Libische nationaliteit beschikt. Later, tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt verzoeker dan weer dat hij in Libië woonde maar niet over de Libische nationaliteit beschikt. Verzoeker stelde toen dat zijn grootouders deze niet hadden aangevraagd omdat ze anders als Arabier geregistreerd zouden worden. Verzoeker stelde toen uitdrukkelijk zichzelf als Libiër te zien, maar niet over de nationaliteit te beschikken (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 8 maart 2021, p. 5, 6). Tijdens het tweede onderhoud werd hem nogmaals de vraag gesteld naar zijn nationaliteit, en antwoordde hij dat hij wél de Libische nationaliteit heeft, maar dat hij er niet over rechten beschikt (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 7 juli 2021 p.3). Verzoeker werd geconfronteerd met het feit dat hij steeds andere verklaringen aflegt over zijn identiteit en nationaliteit, doch bleef zelfs initieel ontkennen dat hij op verschillende momenten verschillende identiteiten en nationaliteiten heeft opgegeven (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 7 juli 2021, p. 4).

De Raad beklemtoont dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn verklaarde herkomst en nationaliteit, kernelementen in het kader van een verzoek om internationale bescherming, aannemelijk te maken, waar verzoekende partij dus allerminst in geslaagd is. Het belang duidelijkheid te verschaffen over verzoekers feitelijke herkomst en nationaliteit en eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De nationaliteit en werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers het land en de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen en nationaliteit ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het betoog dat de identiteiten waarvan hij eerder gebruik heeft gemaakt “niet ver van zijn echte identiteit” liggen en werden afgegeven toen hij gedetineerd werd voor illegaal verblijf, kan dan ook geen verschoning bieden voor de gedane vaststellingen, waaruit blijkt dat er toch wel fundamentele verschillen konden worden vastgesteld in de door verzoeker opgegeven identiteiten, geboortedata en nationaliteiten.

Ook waar ter verschoning wordt voorgehouden dat hij wanneer hij zich tot de asielinstanties van een Europees land richtte of ten aanzien van een administratieve overheid telkens zijn echte identiteit gebruikte, die dan meermaals fout werden geregistreerd, kan verzoeker evenmin overtuigen. Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen en gaat er aan voorbij dat hij zelfs in België verschillende verklaringen aflegde over de zijn identiteit en nationaliteit.

Zo verklaarde hij bij aankomst nog I.B. te heten, geboren op 10 december 1994 (Verklaring DVZ, vragen 1, 2 en 4) met de Libische nationaliteit (Verklaring DVZ, vraag 6), terwijl hij naderhand verklaarde dat hij B. A. heet, en als bijkomende namen B.A.A. heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 8 maart 2021, p. 4) om daarna te stellen dat hij zijn naam wil corrigeren en stelt dat zijn familienaam niet I. is, maar wel A. en dat hij als naam B.A. wil (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 7 juli 2021, p. 23). Bovendien moet hierbij worden vastgesteld dat verzoeker initieel nog verklaarde de Libische nationaliteit te hebben (Verklaring DVZ, vraag 4), om vervolgens te stellen niet over de Libische nationaliteit te

beschikken (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 8 maart 2021, p. 5, 6) om daarna dan weer te verklaren wel de Libische nationaliteit te hebben (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 7 juli 2021, p. 3).

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker geenszins een duidelijk zicht wenst te bieden op zijn identiteit en nationaliteit. Het argument dat er in andere landen bepaalde gegevens meermaals verkeerd zouden zijn genoteerd, is niet meer dan een blote bewering en is gelet op de verklaringen die hij in België over zijn identiteit en nationaliteit heeft afgelegd geheel ongeloofwaardig te noemen. De stelling dat hij zich steeds bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming zijn echte identiteit gebruikt, blijkt nergens uit. Bovendien vindt het argument dat hij de andere identiteiten gebruikte in het kader van een arrestatie omwille van illegaal verblijf en om zich te beschermen tegen een uitwijzing, geen enkele grondslag in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk immers nog dat hij I.I. heette, hetgeen bezwaarlijk in overeenstemming is met de naam die hij naar eigen zeggen steeds hanteerde bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming en die hij ook in België heeft opgegeven bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming en waarvan hij nu steeds dat dit zijn ware identiteit is. Overigens blijkt uit voormelde vaststellingen dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in België zijn verklaringen omtrent zijn identiteit en nationaliteit herhaaldelijk wijzigde. Bijgevolg is er geen enkele reden om aan verzoekers beweringen enig geloof te kunnen hechten.

Waar verzoeker erop wijst dat hij waar hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud niet de Libische nationaliteit te hebben, het verschil maakte *“tussen het beschikken van de nationaliteit en een Libische burger die rechten geniet”*, en het voor hem onduidelijk is wat de definitie van nationaliteit inhoudt, kan geen afdoende verschoning bieden voor zijn verklaring de Libische nationaliteit niet te bezitten.

De Raad stelt immers vast dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 8 maart 2021, p. 5, 6) op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd werd of hij de Libische nationaliteit had, waarop hij duidelijk antwoordde dat hij geen Libische nationaliteit had en verklaarde hij zelfs verder dat zijn ouders en grootouders steeds geweigerd hebben de nationaliteit aan te vragen. Wanneer verzoeker vervolgens geconfronteerd werd met het feit dat er op zijn rijbewijs een ID en een nationaliteit staat, stelde verzoeker dat het geen nationaal nummer betrof, maar een administratief nummer om daarna verder te verklaren dat de vermelding van een administratief nummer niet betekent dat je houder bent van de nationaliteit en verduidelijkte hij opnieuw Libiër te zijn, maar de nationaliteit niet te hebben en dus ook geen rechten om te stemmen, te reizen of verder te studeren. Hieruit blijkt dat verzoeker meermaals stelde niet over de Libische nationaliteit te beschikken, om te besluiten dat hij hierdoor in Libië bepaalde rechten niet heeft. Zelfs wanneer verzoeker geconfronteerd werd met bepaalde administratieve vormelijkheden waaruit zou kunnen blijken dat hij de Libische nationaliteit had, hield hij vol om te stellen dat hij geen Libische nationaliteit heeft en bijgevolg bepaalde rechten in Libië niet heeft. De argumentatie dat het voor hem onduidelijk is wat de definitie van nationaliteit inhoudt en dat hij het verschil maakte *“tussen het beschikken van de nationaliteit en een Libische burger die rechten geniet”* is dan ook niet afdoende om enige verschoning te kunnen bieden voor zijn verklaringen omtrent het niet hebben van de Libische nationaliteit. De verwijzing naar de door hem neergelegde documenten zoals de kopie van het geboorte-attest en het rijbewijs om zijn afkomst uit Libië te bewijzen zijn naast de kwestie, gezien de gegevens aangebracht op het rijbewijs hem werden voorgelegd om hem hiervoor verduidelijking te vragen en erop te wijzen dat hij ondanks zijn beweringen wel degelijk over een nationaliteit lijkt te beschikken (Notities van het persoonlijk onderhoud *d.d.* 8 maart 2021, p. 5, 6).

Met het louter stellen dat hij met de voorgelegde documenten samen met zijn kennis over Libië, de Toearegs, de verschillende steden waar hij verbleven heeft en zijn algemene kennis over Libië zijn Libische nationaliteit of ten minste zijn afkomst onweerlegbaar maakt, doet verzoeker geen enkele afbreuk aan zijn verklaringen met betrekking tot zijn nationaliteit.

Verzoeker voert ook nog aan dat hij niet uit opportunistische overwegingen in Italië wilde blijven, maar ernstige grieven had met betrekking tot het vermogen van de Italiaanse staat om hem een menswaardige levensstandaard te bieden en dat zijn afstand van zijn verzoek in Italië niet vrijwillig was en niet gebeurde omdat hij geen behoefte had aan internationale bescherming, maar voortvloeide uit het feit dat hij zijn weg naar België heeft voortgezet om uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker beperkt zich louter tot algemene en oppervlakkige beweringen en gaat eraan voorbij dat hij in België in oktober 2018 reeds een verzoek indiende, gerepatriëerd werd naar Italië, om daar dan afstand te doen van zijn verzoek aldaar en daarop terug naar België te keren om hier opnieuw een verzoek om

internationale bescherming in te dienen nadat hij geprobeerd had in het Verenigd Koninkrijk binnen te komen om te ontsnappen aan de Dublin-Verordening. Deze vaststellingen samen met het feit dat verzoeker ook nog te kennen gaf dat hij eigenlijk naar het Verenigd Koninkrijk wilde, maar besloot toch een verzoek in België in te dienen aangezien het beleid hem hier wel beviel (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. p. 8; verzoekschrift, p.10), duiden erop dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte hetgeen zijn beweerde vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade volledig ondermijnt.

Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen omtrent de situatie van de Toeareg in Libië, naar het feit dat zijn vrees voor vervolging gelinkt is aan zijn etnie en algemene informatie desbetreffend. Onverminderd het feit dat verzoeker zijn daadwerkelijke identiteit en nationaliteit niet aantoon, kan het louter verwijzen naar algemene informatie evenmin volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing die maken dat er geen nood is aan internationale bescherming, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen en citeren van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Wat betreft de arrestatie en detentie van verzoeker van 2011 tot 2013, citeert verzoeker louter zijn verklaringen, doch maakt niet aannemelijk dat er nog indicaties zijn dat hij hiervoor nog steeds geïdende zou worden. Volgens verzoeker is het feit dat hij betoogde al voldoende om een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd te doen ontstaan omwille van de algemene vervolgingen die Toearegs meemaken en de houding van de overheden tegen de opposanten, maar kan hierin niet worden gevolgd. Zoals reeds aangehaald in het aan verzoeker om zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar hij wat betreft zijn uiterst beperkte kennis omtrent het werk van zijn broer aanvoert te hebben uitgelegd dat hij amper 17 jaar oud was en op dat moment niet veel wist over zijn broer, gaat hij voorbij aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing met name *“u weet niet bij welke afdeling van de politie hij zou hebben gewerkt, noch weet u welke rang hij zou hebben gehad. U had evenmin een idee waar hij naartoe was gegaan. Dit in tegenstelling met uw verklaringen tijdens het gehoor op DVZ, waar u aangaf dat hij nog in Obari verbleef (CGVS II p.15, p. 10). Voorts is het toch merkwaardig dat uw broer Alaa, die nog steeds in Obari woont, nooit problemen heeft ondervonden omwille van de activiteiten van uw andere broer (CGVS II p.21). Moest u daadwerkelijk geïdende worden omwille van uw broer kan er aangenomen worden dat uw jongere broer hier eveneens problemen door zou ondervinden, quod non”*. De argumentatie dat hij amper 17 jaar oud was en op dat moment niet veel wist over zijn broer, kan dan ook niet volstaan om deze vaststellingen te verklaren en in een ander daglicht te plaatsen.

Waar hij wat betreft het ongeloofwaardig geachte karakter van zijn ontsnapping en het daarna opbellen van de gevangenisdirecteur bij zijn verklaringen blijft, zijn ontsnapping toeschrijft aan een gelukje en het bellen als dom en roekeloos omschrijft, kan hij ook de Raad niet overtuigen. De Raad schaart zich wat dit betreft evenzeer volledig achter de desbetreffende vaststellingen van de bestreden beslissing die voor de duidelijkheid hier worden hernomen: *“De manier waarop u deze detentiefaciliteit zou hebben kunnen verlaten, is echter hoogst ongeloofwaardig. U verklaarde dat u tijdens de werkzaamheden vroeg om naar het toilet te gaan. U bent op dat moment over een muurtje gesprongen, waarna u kon vluchten (CGVS II p.16). Het is niet aannemelijk dat gevangenen op een dergelijke manier kunnen ontsnappen. U werd gevraagd of er nog mensen u voorgegaan waren. U wist het niet (CGVS II p.16). U slaagde er in, volgens uw verklaringen althans, om in september 2013 te ontsnappen. Vlak na uw ontsnapping belde u het hoofd van de gevangenis op. U zei tegen het hoofd van de gevangenis, Aziz genaamd, dat u gevlucht was en dat ze u maar opnieuw moesten proberen te arresteren. Dit mist alle logica. U was nog maar net ontsnapt uit de gevangenis en bovendien nog steeds in Tripoli wanneer u die man zou hebben ingelicht over uw ontsnapping en hem bovendien zou hebben uitgedaagd. U stelde dat u de man in kwestie haatte (CGVS II p.17). Een dergelijke handelwijze ondermijnt in grote mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U werd gevraagd hoe u dan aan het telefoonnummer van het hoofd van de instelling was gekomen. Ook deze uitleg is niet geloofwaardig: u verklaarde dat u een of twee keer per week met de gsm van de man naar huis mocht bellen en heeft toen het gsm-nummer opgeschreven (CGVS p.17). Dat men mensen in dergelijke omstandigheden naar huis laat bellen en dat dan nog met de gsm van het hoofd van de*

instelling, is weinig geloofwaardig. Bovendien zou men toch verwachten dat u zichzelf eerst in veiligheid zou brengen alvorens naar uw belager te bellen. Ook dit roept verdere twijfels op bij uw beweringen.” Het louter toeschrijven van zijn ontsnapping aan een gelukje en zijn actie als dom en roekeloos omschrijven, kan niet volstaan om aan dergelijke ongeloofwaardige verklaringen enig geloof te kunnen hechten.

Met de argumentatie dat zijn verklaringen over de detentie en arrestatie voor de rest niet betwist werden, dat zijn verklaringen gedetailleerd, spontaan en compleet overeenkomen met de algemene persecutie die Toearegs op dat moment moesten meemaken, plaats hij de concrete vaststellingen waarop de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas is gebaseerd niet in een ander daglicht.

Waar verzoeker zijn verklaringen citeert met betrekking tot de gebeurtenissen na zijn terugkomst in september 2013, stelt dat er overal oorlog was, geen veiligheid en verwijst naar het conflict tussen de Tubu en de Toearegs, brengt verzoeker geen enkel concreet element bij waaruit blijkt dat hij persoonlijk problemen heeft gekend. Het citeren van zijn verklaringen over de brand in zijn huis en algemene informatie omtrent het conflict kunnen bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen. Zo werd terecht het volgende vastgesteld: *“Na uw detentie zou u zijn teruggekeerd naar Obari (CGVS II p.16, p.17). Uit uw verklaringen blijkt dat uw huis in Obari in 2015 in de vlammen opging. Het vuur zou in uw kamer ontstaan zijn. U weet niet wat de oorzaak van de brand was. Het zou evengoed een ongeluk kunnen zijn, zo verklaarde u (CGVS p.21). Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken was u er nochtans nog van overtuigd dat de Tebu, de etnisch groep waar de Toeareg op dat moment mee in conflict lagen, de brand veroorzaakt hadden (zie vragenlijst DVZ).*

U heeft vervolgens nog van 2015 tot uw vertrek uit Libië in Tripoli verbleven. In die periode heeft u evenmin problemen gehad.”

Waar verzoekende partij aangeeft dat verwerende partij verbaasd is dat hij tot november 2016 heeft gewacht om het land te ontvluchten en elementen in het gedrag van verzoeker probeert te vinden die zijn geloofwaardigheid aantasten, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen dergelijke motivering bevat. Verzoekers betoog desbetreffend is dan ook niet relevant.

Verzoekers verweer zonder het bijbrengen van concrete elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan de gedane vaststellingen is niet bij machte om de talrijke vaststellingen waaruit blijkt dat verzoeker geen actuele en persoonlijk vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico loopt op ernstige schade in een ander daglicht te plaatsen. De gedane vaststellingen zijn duidelijk en vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad hernomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond ‘etnie’ valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat hij in Libië geen bescherming kan krijgen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

De commissaris-generaal oordeelde desbetreffend als volgt:

“Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022** van 29 maart 2022 blijkt dat er gedurende en in de nasleep van het gewapende conflict in 2011, waarbij de voormalige dictator Muammar Khadaffi ten val kwam en werd gedood, een machtsvacuüm ontstond waarin diverse gewapende groeperingen en milities elkaar bevochten om de macht en controle over grote delen van het land te verwerven. Opeenvolgende (interim)regeringen slaagden er sinds de val van Khadaffi niet in om eenheid en stabiliteit in Libië te bewerkstelligen en om de vele gewapende groepen te ontwapenen of te integreren in de staatsveiligheidsstructuur.

Na de verkiezingen van juni 2014 raakte het land politiek verdeeld in twee kampen, die elkaar bestreden. Beide claimden de legitieme regering van Libië te zijn. In Tripoli zetelde de door de VN gesteunde en internationaal erkende Government of National Accord (GNA), geleid door een presidentiële raad (Presidential Council, PC) met aan het hoofd premier Fayez Mustafa al-Sarraj. In het Oosten vestigden zich de liberale partijen die in juni 2014 de verkiezingen hadden gewonnen en samen het House of Representatives (HoR, hoofd Ageela Salah) vormden. Zowel de GNA in het westen, als de machthebbers in het oosten worden gesteund door een keur aan gewapende groepen. De GNA werd militair ondersteund door verschillende milities uit Tripolitania en het HoR werd gesteund door de oostelijke milities die (nominaal) verenigd zijn in het Libyan National Army (LNA) van krijgsheer Khalifa Haftar., Beide machtsblokken kregen militaire, logistieke en materiële steun van internationale mogendheden, de GNA in het bijzonder van Turkije en Qatar, en het LNA in het bijzonder van de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), Egypte en Rusland.

In april 2019 lanceerde Khalifa Haftar en het aan hem verbonden Libyan National Army (LNA) een offensief op de hoofdstad Tripoli en op andere delen van noordwestelijk Libië. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië, dat ook voor de aanval van Haftar zeer moeizaam verliep, stond nagenoeg stil. Met het staakt-het-vuren op 23 oktober 2020 kwam er een einde aan het offensief op Tripoli en aan het geweld als deel van het conflict tussen de LNA en de GNA. Het vredes- en staatsvormingsproces in Libië kwam hierdoor na jaren van geweld in een versnelling. Beide partijen bij het conflict kondigden aan zich terug te trekken uit de frontlinie en gewapende groepen te demobiliseren. Buitenlandse strijders dienden het land voor 23 januari 2021 te verlaten. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de macht van de GNA. Het LNA had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. De centrale steden Sirte en Jufra golden formeel als bufferzone.

In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die de GNA enerzijds en de overheid in het oostelijke Tobroek, de HoR, anderzijds verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land.

Toch is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Uit de cijfergegevens van ACLED blijkt immers dat er in 2020 nog 1371 veiligheidsincidenten plaatsvonden, waarbij er 1557

slachtoffers vielen. 318 onder hen waren burgers. Tussen januari 2021 en eind september 2021 vonden er in Libië 53 gevechten met 82 dodelijke slachtoffers plaats, 24 rellen met één dodelijk slachtoffer, 44 explosies en/of gevallen van geweld op afstand (zoals het gebruik van drones of luchtaanvallen) met 54 dodelijke slachtoffers, 145 protesten met twee dodelijke slachtoffers en 44 gevallen van geweld tegen burgers met 26 dodelijke slachtoffers geregistreerd. In totaal werden er 165 dodelijke slachtoffers geregistreerd, inclusief strijders. Van januari 2021 tot februari 2022 telde ACLED in heel Libië 30 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 48 burgers om het leven. De opvallende daling in het aantal gevechten en de duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020 wijzen erop dat het staakt-het-vuren dat in Libië van kracht is, behoorlijk goed wordt opgevolgd.

De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt echter nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen. Hoewel het conflict tussen de twee overheden in Libië stopte, waren er tijdens de verslagperiode toenemende fricties tussen (lokale) gewapende groepen als gevolg van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië bleven in 2021 in grote lijnen stabiel, ook al was er sprake van verschuivingen van lokale machthebbers.

In Tripolitanië regeerde formeel de GNA. In maart 2021 nam de GNU de macht en alle instellingen die de GNA vormden over. Begin 2021 had de GNA een nieuwe in Tripoli gestationeerde veiligheidsmacht opgericht, de Stability Support Apparatus, bestaande uit een alliantie van gewapende groepen uit Tripoli die niet onder de controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken of het ministerie van Defensie staat. Deze veiligheidsmacht, die door de GNU wordt ingezet om conflicten tussen gewapende groepen in Tripolitanië te de-escaleren, probeerde gedurende 2021 meer controle te krijgen over de overheidsinstellingen in Tripoli en gebieden langs de noordwestelijke kustlijn. Tripolitanië kende tijdens de verslagperiode een toename van criminaliteit en gevechten tussen verschillende milities. Het geweld in de regio is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Er vonden verder ook nog steeds conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er wordt echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Het LNA heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA aldaar de controle stevig in handen had. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, ontvoeringen, criminaliteit en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Verder is er in Cyrenaica tevens sprake van een angstcultuur, veroorzaakt door het opereren van vele gewapende groepen en criminele bendes, al dan niet behorende tot het LNA, waaronder veel salafistische brigades en milities. Deze gewapende groepen en bendes maakten zich schuldig aan willekeurige arrestaties, onwettige detenties, ontvoeringen, verdwijningen, geweld en soms moord. Dit gold vooral voor personen en groepen die (openlijk) kritiek uitten op het LNA, Haftar of de oostelijke regering, of die er door gewapende groepen van werden verdacht banden met de oppositie te hebben.

De veiligheid voor burgers in Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Het geweld in Fezzan is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, (zelfmoord)aanslagen door IS, aanvallen op controleposten en conflicten tussen gewapende groeperingen. Er wordt nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat zowel het aantal binnenlandse als het aantal buitenlandse burgervluchten in Libië tijdens de verslagperiode weer toenam. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Verder werden er sinds juni 2020 geen nieuwe massale ontheemdingen gemeld, en gedurende 2021 zijn binnenlandse ontheemden blijven terugkeren naar hun regio's van herkomst (zie DTM Libya, DP and Returnee Report 39 (oktober- november 2021), beschikbaar op https://displacement.iom.int/sites/default/files/public/reports/DTM_R39_IDP_Returnee_Report.pdf; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 29 maart 2022, p. 8;). De afname van het aantal IDP's en de parallelle toename van het aantal returnees wijst erop dat de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020 verbeterd is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U haalt in casu geen dergelijke elementen aan.”

De door verzoeker beschreven situatie in Libië ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse werd gebaseerd. Uit de door verzoeker bijgevoegde stukken blijkt evenmin dat het geweldsniveau in Fezzan dermate hoog is dat de loutere aanwezigheid tot gevolg heeft dat er een nood is aan internationale bescherming.

Uit alle informatie die door beide partijen werd overgemaakt, met inbegrip van de recente informatie door verwerende partij nog bijgebracht per aanvullende nota (COI Focus Libië: de gebeurtenissen in Tripoli van 26 en 27 augustus 2022 van 26 september 2022; COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2021-2022 van 27 september 2022) blijkt niet dat burgers in Fezzan louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zouden lopen. Evenmin toont verzoeker aan dat er persoonlijke omstandigheden bestaan die maken er hij een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Verzoeker, een alleenstaande ongehuwde meerderjarige man, maakt geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker toont overigens niet aan dat zijn profiel, een Toeareg, een persoonlijke omstandigheid is die tot gevolg heeft dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF